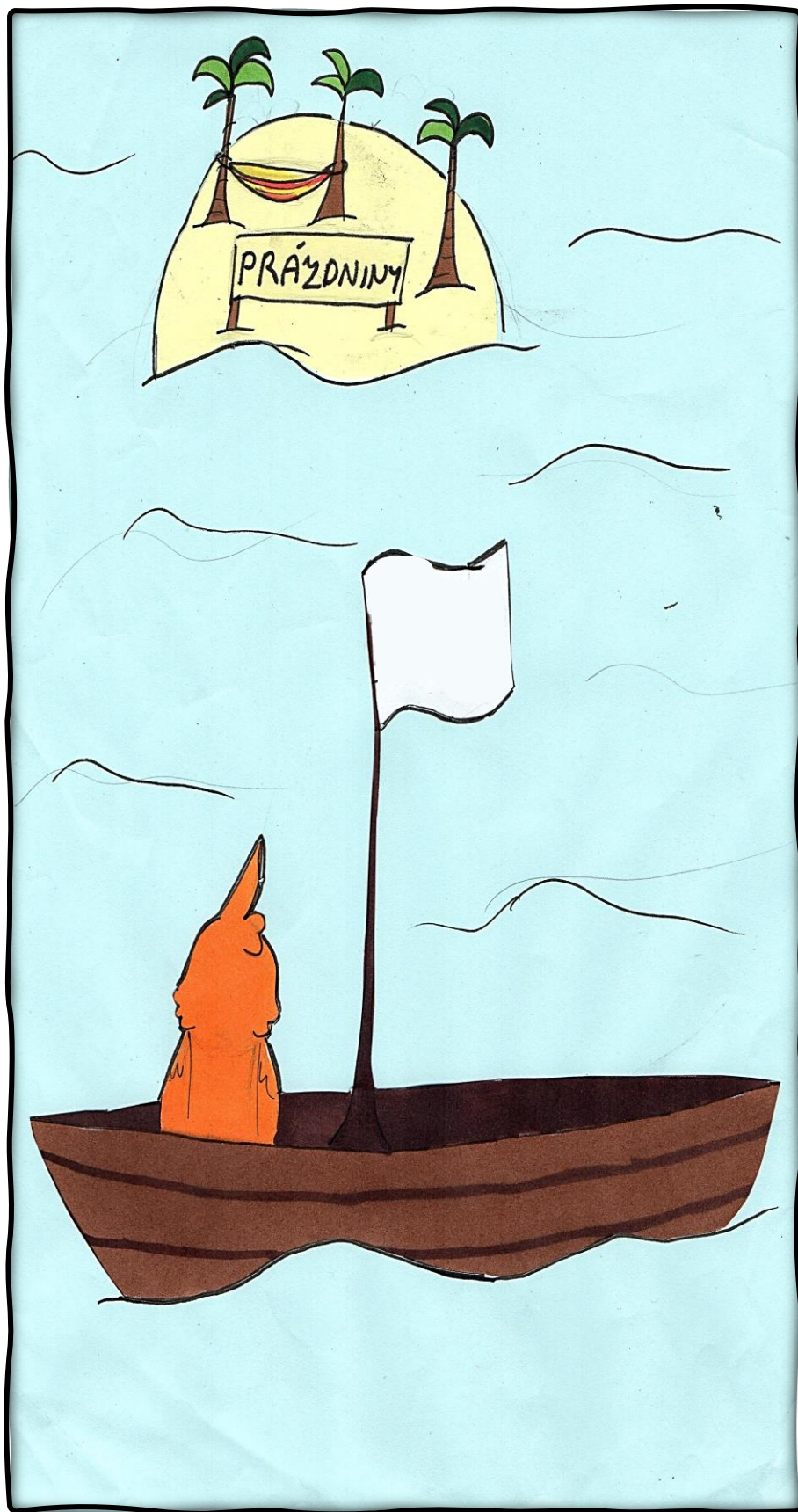

2 / ČERVEN 2020

ŠKOLNÍ ČASOPIS ZŠ ŠLAPANICE

V
Z

A

K

O

Žako

školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.
Tištěná verze do každé třídy zdarma.
Digitální verze volně na

www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice
Masarykovo nám. 1594/16
664 51 Šlapanice
E-mail: zako.redakce@zsslapanice.cz

Naše škola: Lenka Sedřová
Gabriela Parmová (gab)
Sport: Veronika Klašková
Klára Matyášová
Po škole: Andrea Juráčková (baf)
Nikola Krátká (lek)
Karolína Kostková (kuk)
Adéla Šamšulová (aaa)
Hobby: Kateřina Filová
Poradna: Barbora Valentová
Eliška Bártová (eli)
Kalendárium: Laura Ida Nikolov
Filip Fajt
Četba: Tereza Cívárková
Pojď se bavit: Tereza Klašková
Ilustrace: Vanda Lukešová (vak)
Anna Lucáková
Fotografie: Adéla Dobrovolná
Grafika: Kateřina Kořanová (tuš)
Tobiáš Klaban (bot)
Pedagogický dozor: Roman Fuksa (fof)
Viktor Merta (vim)

Naše škola	
Roste jako z vody	1
Aktuálně	
Sbohem, devátáci	4
Hobby	
Psí skokan	8
Sport	
Šlápni do pedálu	10
Po škole	
Kudy z nudy	14
Poradna	
Jak si najít kamarády	17
Očima hvězd	
Červnová výročí	18
Čtení na pokračování	
Leť – Tajemné psaní	19
Ze šuplíku	
Jak jsme se našli	20
Ticho a klid	22
Pro malé čtenáře	
Záchrana korálového útesu	24
Pojď se bavit	
Kolik řečí znáš	25

Roste jako Z VODY

Nový PAVILON F a PAVILON G

Tento školní rok jste si mohli všimnout, že za zády naší základky vyrůstá nový učební **pavilon F** a také sportovní hala - **pavilon G**. V září 2019 zasedlo do lavic přes devět set žáků. Každý rok se na základku hlásí víc a víc dětí a kvůli navyšujícímu se množství bylo nutné začít něco dělat. A tady je stručný přehled.

Pavilon F	Pavilon G	Pavilon C
Učební pavilon	Sportovní hala	Kuchyně
První a druhé ročníky	Děti zde budou cvičit	Kuchyně bude rozšířená
10 tříd, 300 žáků	Hala bude sloužit i ke kroužkům, např. florbal.	Paní kuchařky budou vařit ve stejné, ale rozšířené kuchyni.
Děti by měly zasednout do nových lavic už v září 2020.	Hala bude sloužit především pro školní využití.	Do pavilonu F se budou jídla převážet.

Všechny tři vznikající objekty vyjdou město na necelých 190 milionů korun. Dotace Ministerstva financí byla přidělena, nyní probíhá její čerpání.

Osmisměrka s TAJENKOU

Vyškrtej:

- ŠKOLA
- PAVILON
- UČEBNA
- HALA
- TĚLOCVIK
- HRA
- TUŽKA
- KUCHYNĚ
- ZÁKLADKA
- AKTOVKA
- GUMA
- SOVA
- PERO

P	H	R	A	V	G	U	M	A
K	A	Z	A	K	Ž	U	T	D
U	L	V	P	E	R	O	Ě	A
CH	A	S	I	Ě	Š	L	L	K
Y	Á	O	N	L	K	Í	O	T
N	J	V	E	Z	O	Á	C	O
Ě	B	A	A	V	L	N	V	V
U	Č	E	B	N	A	N	I	K
É	Z	Á	K	L	A	D	K	A

Tajenka:

ARCHITEKTURA? Proč ne!

*Návrh nového školního pavilonu je dílem architektonického studia POParch s.r.o. Za ním stojí architekti **Marika Pajrtová** a **Jan Podešva**. V rozhovoru nám poodhalili, co vše je nutné promýšlet a brát v potaz při projektování nové budovy. Kdo by se toho o jejich práci chtěl dozvědět více, může nahlédnout sem www.poparch.cz*

Čím si myslíte, že by mohla stavba přispět?

Nový školní pavilon je určený pro žáky 1. a 2. tříd, pro ty, kteří do školních lavic usedají poprvé. To může být pro někoho jednoduchá věc, pro jiného naopak ta nejsložitější v jeho dosavadním životě. První myšlenka, která pro nás vyvstala při návrhu nového školního pavilonu, byla, abychom dokázali vytvořit takové prostředí a navodit takovou atmosféru, která by byla přátelská pro všechny malé školáky a jejich učitele, aby mohli mít svou školu rádi, chodili do ní s radostí a v budoucnu na ni také rádi vzpomínali.

Proč má škola takovýto vzhled?

Při navrhování jakékoliv stavby musí umět architekt skloubit spoustu faktorů. Je to vždy velmi náročná a zodpovědná práce, protože dům nejsou šaty, které svlékneme při první příležitosti, kdy se nám nelíbí. Dům tu stojí desítky či stovky let.

Místo ovlivnilo vzhled nové školy v jeho výrazně horizontálním tvaru, protože takový pozemek byl pro něho vybrán, výška byla ovlivněna jeho náplní a požadavkem na počet žáků. Škola takového tvaru by byla sice účelná, ale už by nebyla hezká a nevytvořila by příjemné prostředí ani pro své okolí, ani pro své obyvatele. Proto jsme rozehráli fasády na všechny strany a vysunuli jsme více či méně do popředí objemy jednotlivých tříd, jako skládanku. A stejně tak jsme rozvlnili vnitřní prostory v místě chodeb a vytvořili zákoutí a atria, která jsou protikladem přísných chodeb většiny škol, jak je známe. Chtěli jsme, aby hmota zůstala bohatá tvarem, ale jednoduchá v barvách – bílá fasáda, krémová okna a tmavě modré prosklené stěny. To živé a barevné do ní vnese interiérové vybavení a pak, a v to zejména doufáme, také děti a jejich učitelé.

Jak by měla budova přispět moderní výuce?

To podstatné, co dělá školu školou, stojí především na těch, kdo ji užívají – na učitelích a žácích. Snažili jsme se o to, aby učitelé měli prostor pro vlastní přístup. Například výuka by neměla být svázaná pouze uspořádáním, na které jste obvykle zvyklí. Nové třídy by neměly klást překážky v možnosti sednout si do různorodých uskupení podle potřeby nebo třeba i na zem. Výuka nemusí probíhat pouze ve třídách, ale také na chodbách, v hale, atriích, nebo

dokonce na schodech. Všude tam se můžou žáci něco dozvědět nebo naučit. Děti mohou dokonce vyběhnout i na střechu a kreslit nebo hrát si na čerstvém vzduchu pod širým nebem. Slovo moderní tedy vnímáme především tak, že vytváříme prostředí, kde by učitelé měli svobodu děti učit.

Co bylo cílem při navrhování tříd?

Třídy jsou navrženy na jednoduchém obdélníkovém půdoryse 6 x 10 m. Mají své pevné body, ale zejména jsou koncipovány tak, aby se v nich mohlo odehrávat mnoho různorodých aktivit a nekladly v tomto ohledu žádná omezení. Na čelní stěně je pevně umístěna tabule a úložné prostory, umývadlo a to je vše. Každý další kus mobiliáře od lavic, přes židle až po úložné skříňky dětí lze přemístit. Třídy jsou propojeny s chodbou podélným barevně zabarveným oknem. Barva je důležitá proto, aby se menší děti dokázaly ztotožnit se svou třídou, a propisuje se do více prvků jejího vybavení. Stěna je zde pokryta velkou plochou korkové nástěnkou a magnetické popisovatelné plochy, kterou každá třída využije po svém. Jinak je barevný základ třídy jednoduchý: bílé stěny, světlá podlaha z přírodního linolea, podhled z přírodního rezného materiálu a dominantou je bezpochyby velké okno, které dává spoustu světla. Čeho jsme tedy chtěli zejména dosáhnout, bylo vytvoření volného světlého prostoru, který si naplní každý tak, aby se v něm cítil dobře.

Projektovali jste již nějakou školu? Pokud ano, jakou?

Základní školu jsme zatím ještě neměli možnost navrhovat, ale měli jsme už příležitost spolupracovat

na rekonstrukcích mateřských škol (např. na Bieblově ulici v Černých Polích), nyní se staví přístavba základní umělecké školy (Slunná v Komárově) nebo jsme spolupracovali na několika objektech v areálu Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně (např. pavilon aviární medicíny či objekt rektorátu) nebo pro Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně.

Čím vás „přilákala“ práce architekta?

Jan: Popravdě, pořádně jsem architektuře propadl až asi ve čtvrtém ročníku studia na vysoké škole, ale teď už si nedovedu představit, že bych dělal něco jiného. Architektura je úžasný obor, který má přesah do spousty jiných oborů. To mě na ní asi spolu s kreativitou přitahuje nejvíc.

Marika: Já jsem docela nerozhodný člověk, a když přišel čas, abych si našla směr, kterým po maturitě půjdu dál, nevěděla jsem kudy kam. Tehdy moji rodiče poprvé vyslovili slovo „architektura“ a já si řekla „proč ne?“. Vůbec jsem nevěděla, co mě čeká... Co je ale skutečná práce architekta, pochopí člověk až v praxi a dnes bych neměnila. Je to tak nesmírně široký a bohatý obor - od přírodních věd přes humanitní, výtvarné umění, historii, znalosti technické, provozní, znalost práva, ekonomie až po umění jednat s lidmi a prosadit své myšlenky. A je toho ještě mnohem víc.

Kde jste studovali?

Jan: Na Fakultě architektury ČVUT (České vysoké učení technické) v Praze.

Marika: Na Fakultě architektury VUT v Brně.

Ahoj, DEVĀŤÁCI!

Jaká je naše škola? Co je na ní dobré a čím je výjimečná? Co je špatné? Co v ní chybí a co naopak přebývá? Jací jsou absolventi naší školy? Zeptali jsme se současných devátáků, kteří toho za těch devět let ví o škole opravdu hodně. Na našich 17 záladných otázek odpovědělo 53 z nich a my jsme vybrali ty „nejvymazlenější“ odpovědi.

Když se to poprvé objevilo před školou, bylo to takové malinké vykulené prvňátko, sotva to za **aktovkou** bylo vidět. Aby to vyrostlo, nosilo si to na přestávky **svačinu** a očima to posouvalo ručičky na ciferníku hodin, aby si v jídelně mohlo dát svou oblíbenou **pochoutku**. Někdy kdosi tajemný přivezl do školy **ovoce a zeleninu** a někdy také **mléko**, a to bylo radosti. A nikdo to po sobě neházel a nikdo tím po sobě nestříkal, protože si toho všichni vážili (bylo to totiž jídlo a bylo zadarmo).

Tož děcka,
ať se vám v dalších
etapách života daří
a splní se vám vaše
plány do budoucna.
Filip Petřík

Aktovka

Nejčastější barvou byla růžová a modrá. Obrázky byly různé – hemžilo se to na nich motýly, pavouky, kočičkami, princeznami, spidermany, batmany... Kdosi měl také na aktovce „dvě panenky, co ani neměly nos“.

Sváča

Svačínovým hrdinou byl jednoznačně rohlík (obvykle doplněný o šunku). Ovšem ani ovoce si nevedlo špatně. Někdo si ke svačině nosil „hlad“, jiný naopak „4 rohlíky“ nebo „rohlík a kolu z Alberta“.

Ovoce, zelenina a mléko do škol

Největší úspěch měla tekutá strava – mléko, moštík a ovocné kapsičky. U ovoce to byly kulaté tvary – jablko a pomeranč. Našel se ovšem fajnšmekr, který si obzvláště liboval v mrkvovém salátu s ananaselem. Někomu stačily „obaly od mléka“. Jiný se královsky pobavil s mlékem a karotkami, „jelikož s nimi byla vždycky sranda“.

Oběd

Vě školní jídelně to vyhrál rakouský reprezentant – řízek, na záda mu ovšem dýchalo italské duo pizza a špagety, o pořádný kus dál se loudaly české buchty s rajskou. Někdo se dokonce těšil na „fuj“.

A léta plynula. Rázem tu byl druhý stupeň. Naši hrdinové se probojovali z podzemí a suterénu do druhého, třetího, ba i čtvrtého levelu vzdělávacího matrixu. Každý se těšil na jiný **předmět** a většina už byla zasvěcena do tajemného obřadu, který se jmenuje „**dostal jsem pětku, pětec, sardel, basu či kouli**“. Někteří se začali uchýlovat k **ilegálním prostředkům**, tahali z nejroztodivnějších skrytí taháky nebo, jaká hrůza, opisovali.

Předmět

Všechny převálcoval tělák (14 hlasů), na druhém místě bylo hned několik předmětů – čeština, přírodopis, matematika, výtvarka a fyzika (měly shodně 6 hlasů). Nejméně hlasů získaly předměty „žádný“ a „volná hodina“ (oba po jednom).

*Bud' sám/sama sebou.
Všichni ostatní už jsou
zabraní. (Oscar Wilde)
Vašek Macháček*

Opisování

Nejvíce se opisovalo v němčině (10 hlasů), zeměpisu (7 hlasů) a fyzice (6 hlasů). Poctivých, kteří tvrdí, že nikdy nepodváděli, bylo pět (pokud teda „nekecají“).

Moje první pětku

Největším postrachem byly matika (17 hlasů) a čeština (12 hlasů). Jednou to byl ale také tělocvik („skok přes švihadlo“). Někdo dostal pětku z „jezení svačiny v hodině“ – asi nedostatečně žvýkal. Nejvíce prvních pětek získali současní devátáci v šesté třídě (5x). Někteří ovšem tuto potupu podstoupili už v první třídě (4x)! Pět hlasujících ji nezažilo ještě nikdy.

Škola pro ně byla místem, které jim přinášelo řadu zážitků – někdy to byly **úspěchy**, někdy **trapasy** a někdy to bohužel byly také **zážitky, které bychom jim v žádném případě nepřáli**.

Trapasy

„Když jsem celé třídě tvrdila, že naše galaxie se jmenuje Galaxie a ne Mléčná dráha.“
„Uvázl jsem na záchodech.“
„Sliz na stropě.“
„Prd nahlas.“

Úspěchy

„Společná výhra naší třídy v přehazce.“
„Jako jediná jsem měla ve čtvrté třídě jedničku z testu v přírodovědě.“
„Postup do celorepublikového kola v soutěži Pangea.“
„Byla jsem dobrá v lezení na tyči.“
„Vstát včas do školy + být vyspaná.“
„Výhra orientačního běhu JM kraje.“

Zážitky, které bychom nikomu nepřáli

Posměch druhých,
pomluvy a drby,
ponižování, nepřijetí
spolužáky.

Co jsme se naučili

„Haiti sousedí s Dominikánskou republikou a hrají se tam kohoutí zápasy. Ve Francii je prezidentem Emmanuel Macron a žila tam nejdéle žijící žena. Německy se řekne židle der Stuhl a stůl der Tisch. Umím namalovat filtraci. Víme, kolik před třemi roky vážil pan ředitel.“

„Všechno. Do školy jsem přišla s tím, že neumím absolutně nic - číst, psát, počítat + jsem neměla žádný znalosti. Škola mně dala většinu zajímavých věcí.“

„Asi to, jak zbytečně moc toho vím o věcech, co mě nikdy nebudou živit, a tak málo o tom, co mě baví a chtěl bych, aby mě živilo.“

Co nám vadilo

Dlouhé proslovy učitelů, 45minutové úseky mezi přestávkami, dlouhé fronty na oběd, učení zbytečných věcí, přístup některých učitelů, málo místa u skříněk, nekonečné hodiny, učení, všechno.

Co nám chybělo

Spánek, dobré jídlo, studovna, bufet, mekáč, dostatek mýdla na záchodech, víc hodin vaření, hodní spolužáci, klimatizace, vstřícnost některých učitelů, wi-fi, fungující projektory, rok bez plavání, delší přestávky, větší lavice pro děti s dlouhýma rukama.

Z těch prvňátek, která se kdysi ztrácela v davu starších žáků, jsou nyní urostlí devátáci s hlubokým hlasem a elegantní devátáčky s hlubokými myšlenkami. A stojí někde v polovině obrovské hory, stojí v jakémsi základním táboru. Když shlédnou dolů, mohou se zamyslet a říci, co si ze školy **odnáší**, co jim ve škole nejvíce **vadilo**, co jim v ní **chybělo**, ale také na co budou se slzou v oku **vzpomínat**. Mohou zavolat na ty, kteří teprve zdolávají tu kamenitou cestu pod nimi, a mohou jim **poradit** (koukněte do **vzkazů**).

Čas ubíhá různě - podle toho, s kým ho trávíte (s Vámi to uteklo jako voda).
Jana Tůmová

Na co budeme vzpomínat

„Na kamarády, na učitele, na školy v přírodě, na výlety, na školní akce, na Anglii, na vodu, na lyžák... na všechno.“

„Na svoji úžasnou třídu a pár učitelů, kteří mi opravdu budou chybět. Ale hlavně budu vzpomínat nejvíc na školní výlety, ŠVP apod... to mi bude chybět taky a už teď na to ráda vzpomínám.“

Na jakou školu

Na ekonomku, na průmyslovku, obor s informatikou, kuchař/číšník, gymnázium, na Olomouckou, do Sokolnic, umění a design, na pedagogickou, na zdravotní, průmyslová škola chemická, polygrafická škola, „kde mě vezmou“.

Devátáci, AHOJ!

*Tuto větičku používám vždy,
když přivezou ovoce do škol
a není nikoho, kdo by pro něj šel.*

*Děcka, líné nožičky = hladové břicho.
Iveta Šolcová*

Čím chceme být

Konstruktérem, programátorem, „čimkoliv, co mě bude naplňovat“, učitelkou angličtiny, nutriční poradkyní, právníkem, datovým analytikem, asistentkou v nakladatelství, návrhářkou, ilustrátorkou, zdravotní sestrou, puškařem, leteckým dispečerem, pohřebákem, učitelkou ve školce, „učitelem rozhodně ne“, síťářem (mrtvolou), prezidentkou, spokojeným člověkem, autoelektrikářem, fyzioterapeutkou, ultraborcem, psycholožkou, astronautem, vědcem, cukrářkou, truhlářem, kadeřnicí, novinářem, zvukařem, masérem, kuchařem, „kdo ví“.

Ale stejně nakonec musí statečně obrátit svůj zrak a pohlédnout do výše, tam je cíl jejich dobrodružného putování – je to **další škola** a také **budoucí zaměstnání**. Budeme jim na té nelehké cestě přát hodně štěstí.

Vzkazy

„Bud'te rádi, že jste ještě na základní škole, a hlavně si to užívejte, protože pak to bude čím dál tím víc složitější. :)“

„Nedávej si do skříňky svačinu, vážně si na ni vzpomeneš, až ti bude smrdět celá skříňka.“

„Plňte dobrovolné domácí úkoly od paní učitelky Šolcové a doneste jí kávu.“

„Snažte se mluvit se všemi spolužáky, jinak vás to na konci bude mrzet.“

„Dělejte vše pořádně a včas. Bude se to hodit 😊.“

„Nezkoušejte podvádět u paní učitelky Šolcové, pokud nechcete být poučeni, jak vám byl zachráněn život.“

„Nikdy se neradujte, když odchází starý učitel, vždy přijde horší.“

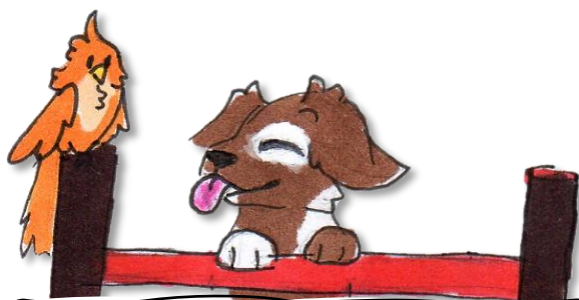
„Houpat se u paní učitelky Šolcové se nevyplatí.“

„Nehrajte Yasua.“

„Nešíkanovat se!“

Statistické údaje použité v článku vychází ze šetření odborné komise jmenované vedením školy ve složení: paní učitelka Zvědavá, pan učitel Šmírák, paní vychovatelka Přelaskavá a za nepedagogické pracovníky paní kuchařka Vařečková, paní uklízečka Smetáčková a paní školnice Všetečková. Autoři článku nemohou ručit za pravost použitých podkladů, nicméně komisi děkují za dodané materiály.

Psí SKOKANI

Okénko do HISTORIE

- Agility vzniklo kolem roku 1978 v Anglii, když se jeden z členů organizačního výboru psí výstavy v Londýně rozhodl obohatit program o něco jako psí parkur.
- Agility rychle vniklo do celého světa. Velkou zásluhu na tom mají Peter Lewis a John Gilbert, kteří ho šířili po Evropě a Spojených státech.
- V roce 1988 proběhlo v Ženevě první Mistrovství Evropy a v roce 1996 ve Švýcarsku první Mistrovství světa. V Česku se konala první soutěž roku 1991.

Parkur pro psy?

Agility je týmový bezkontaktní psí sport, kde tým tvoří pes a psovod. V překladu z angličtiny agility znamená hbitost a na té v tomhle sportu hodně záleží, jelikož základ agility spočívá v proběhnutí tratí s překážkami za určitý čas, v přesném pořadí překážek a s co nejmenším počtem chyb. Hodně se podobá koňskému parkuru.

V agility je nejdůležitější komunikace mezi psem a psovodem. Psovod může používat pouze akustické povely a gesta. Každý kontakt se psem nebo s překážkou ze strany psovoda se počítá jako chyba.

Mohu skákat i S ČIVAVOU?

Není žádné omezení, co se týká plemene, výšky či věku psa. Limitující může být pouze zdravotní stav. Samozřejmě existují plemena, která se v agility objevují víc, jako např. border kolie, pudli, sheltie, pappiloni, belgičtí ovčáci či chrti.

Závodit mohou dokonce i pejsci bez průkazu původu nebo kříženci, ale bohužel se nedostanou na mistrovství světa.

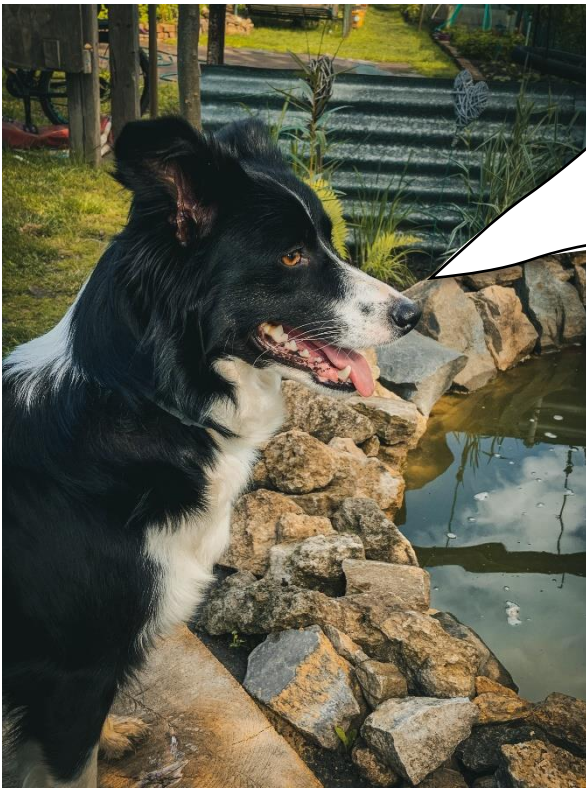
NA CVIČÁKU

Agility se většinou trénuje na cvičáku s trenérem, tam vše potřebné k výcviku mají. První hodinu obvykle máte zdarma, ale další už si musíte zaplatit. Je také možné si pronajmout agility halu.

NA ZAHRADĚ

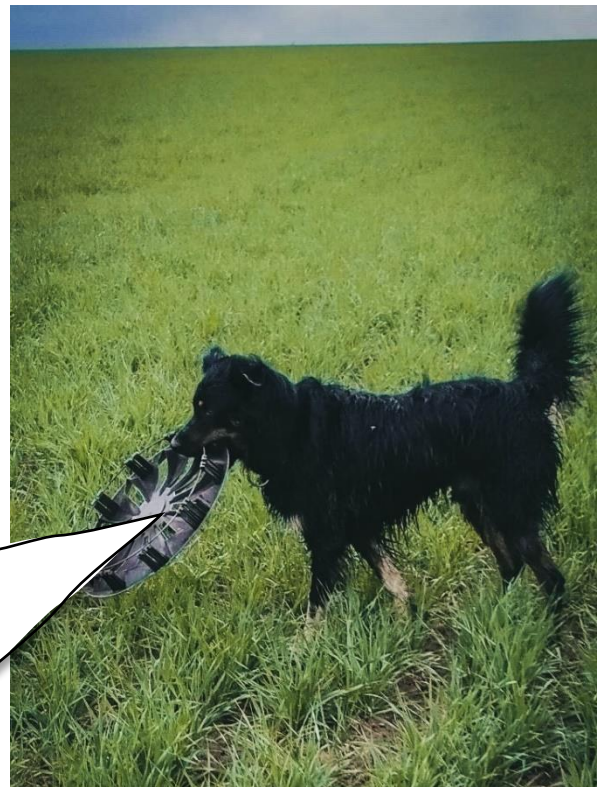
Ale je zde i alternativa, a to takzvané domácí agility. Spočívá v tom, že místo profesionálních překážek improvizujete a vyrábíte si je sami z různých věcí, které najdete doma. Nevýhodou může být, že necvičíte s trenérem.

Rap & BAFFY

Ahoj, jmenuji se Baffy, jsem tříletá fenka border kolie bez průkazu původu. Agility s paničkou Klárou Štěpánkovou z 8.B děláme už skoro dva roky. Moje nejoblíbenější překážky jsou látkový tunel a kladina.

Ahojky, já jsem Rap, jsem pětiletý kříženec border kolie. Společně s paničkou Denisou Mácovou z 8.A se agility věnujeme už čtyři roky. Mojí nejoblíbenější překážkou je tunel.

Typy PŘEKÁŽEK

Skokové:

- jednoduchá a dvojitá skoková překážka
- zeď
- kruh
- skok daleký

Zónové:

- kladina
- houpačka
- šikmá stěna

Ostatní:

- tunel pevný
- tunel látkový
- slalom

Šlápni do PEDÁLU

Dnes už se dá sportovat celkem neomezeně, ovšem před několika týdny tomu bylo úplně jinak. Sportoviště zavřená, tréninky zrušené... Udržet se ve formě byl docela háček. Přesto se našla spousta možností. Třeba právě cyklistika. A to, že už jsou opatření týkající se sportu uvolněná, přece neznamená, že musíme svoje kola nechat ležet v garáži. Stačí se obléct do sportovního, nasadit helmu a rukavice a hurá na výlet!

Tour de France - 1903

- tento závod vznikl kvůli krizi **časopisu L'Auto**
- sportovní redaktor a velký fanoušek cyklistiky **Géo Lefèvre** navrhl šestidenní etapový závod kolem Francie
- díky tomu se během prvního ročníku závodu prodávalo dvakrát více novin
- jezdí se každý rok v červenci, zatím byl přerušen pouze první a druhou světovou válkou
- každý rok je trasa Tour de France jiná, letos kvůli pandemii koronaviru začne závod až 29. srpna a potrvá do 20. září (skládá se z 21 etap)
- Tour de France 2020 měří neskutečných 3 450 km

Giro d' Italia - 1909

- v Itálii sledovali úspěch francouzského závodu a rozhodli se udělat něco podobného
- protože majitelé listu **La Gazzetta dello** neměli dost peněz, aby mohli závod pořádat a mít cenu pro vítěze, vyhlásili putovní sbírku, ve které se nasbíralo dost peněz na to, aby se závod mohl uskutečnit
- letos se bude konat 3. – 25. října 2020 v Itálii a v Maďarsku
- královská 18. etapa se pojede přes Passo Castrin nebo slavnou sjezdovku Stelvio, kde se konají i závody SP v alpském lyžování
- Závod má celkem 21 etap a závodníci ujedou asi 3 569 km

Vuelta a España - 1935

- ve Španělsku se v roce 1934 jela Grand Prix Španělska na trase Eibar-Madrid, majitel listu **Informaciones** se okamžitě začal o sponzoring podobné akce zajímat, protože viděl úspěch francouzských a italských novin
- letos proběhne 20. října – 8. listopadu 2020, Francie, Španělsko
- letošní závod má celkem 18 etap místo každoročních jednadvaceti
- diváci i závodníci se mají opět na co těšit, cyklisté ujedou 2 847 kilometrů
- cíl je jako obvykle v Madridu

Top trasy kolem ŠLAPANIC

1. Mohyla míru

Povrch: většina cesty

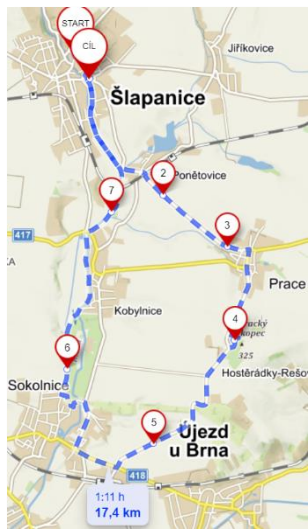
po silnici, cyklostezka

Vzdálenost: 18 km

Kopce: 2/5

Obtížnost: 2/5

Poznámka: Kromě jednoho kopce jde o pohodovou vyjíždku. Na Mohyle je možnost občerstvení a najdete zde několik kešek.

Trasa: <https://mapy.cz/s/kopejameze>

2. Židlochovice a zpět

Povrch: většina cesty

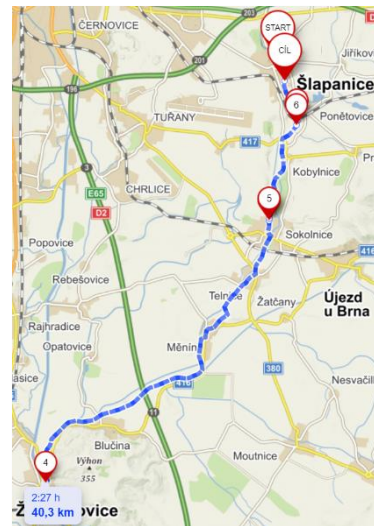
cyklostezka

Vzdálenost: 41 km

Kopce: 1/5

Obtížnost: 3/5

Poznámka: Na cyklostezce bývá často až nepříjemně větrno. Na náměstí v Židlochovicích mají výbornou zmrzlinu.

Trasa: <https://mapy.cz/s/gefafolupa>

3. Do Olympie a dál

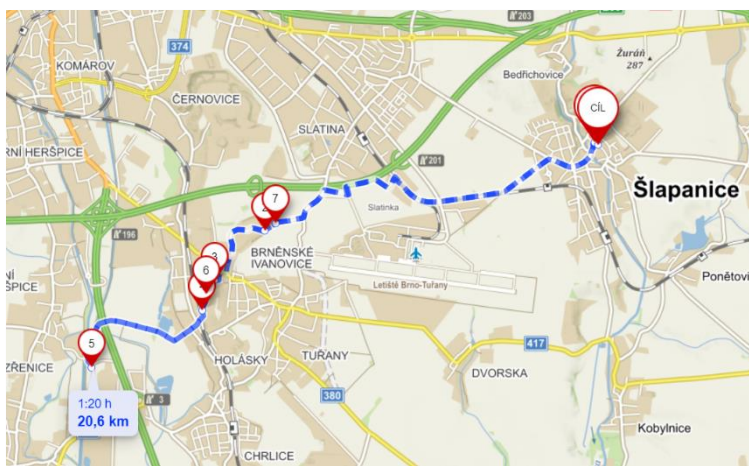
Povrch: převážně cyklostezky, silnice

Vzdálenost: 21 km

Kopce: 1/5

Obtížnost: 1/5

Poznámka: Super cíl/motivace výletu jsou hřiště u Olympie. Když budete pokračovat po cyklostezce vedoucí z Olympie dál, dostanete se až do centra Brna.

Trasa: <https://mapy.cz/s/gomapuhezu>

4. Pozořice a zpět

Povrch: převážně silnice

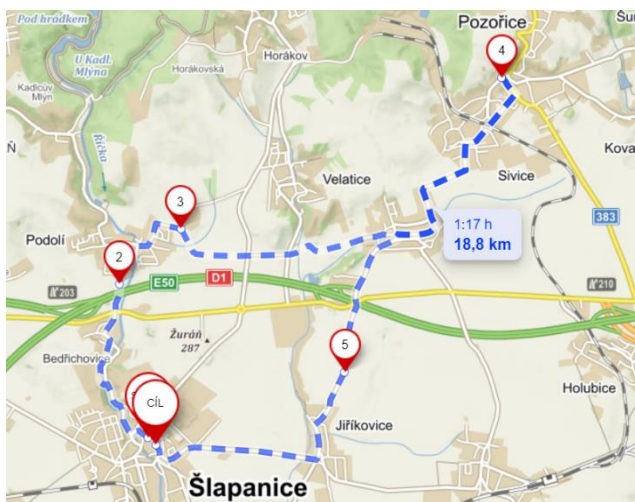
Vzdálenost: 19 km

Kopce: 3/5

Obtížnost: 3/5

Poznámka: Trasa je trochu více kopcovitá než ty předchozí. Ale za výkon se můžete odměnit v některé z pozořických kaváren. Kdyby na vás Pozořice byly moc málo, prodlužte si výlet až k Ochozi u Brna.

Trasa: <https://mapy.cz/s/cecuverave>

5. SINGLETRAILY v Mariánském údolí a v Jedovnicích

Vyznavači adrenalinu by si určitě neměli nechat ujít singletraily. Singletrail je jednosměrná úzká stezka v terénu pro horská kola, často v lese mezi stromy, plná prudkých zatáček, kopečků a skokánek. Je to určitě zábava, hlavně super zážitek.

Obtížnost: různé (modré, červené a černé traily)

Vzdálenost: dohromady 6 různě dlouhých okruhů

Poznámka: Nezkusíš singletraily, jako bys nežil!

Stránky: <https://singlekras.cz/>

Tajemství CYKLISTŮ

Přemýšleli jste někdy, jak cyklisté na Tour de France vydrží jet hodiny v kuse a mít přitom dostatek energie? Tak tady máte možná odpověď. Plno z nich sáhne po pochoutce s názvem rice cake, kterou si snadno uděláte i vy doma. A nejlepší je, že si ji můžete přizpůsobit vlastní chuti.

Ingredience:

- 300 g kulatozrné rýže
- 650 ml vody
- špetka soli
- 1 vrchovatá lžice marmelády nebo javorového sirupu
- citronová šťáva
- ořechy, jablka, čerstvé nebo sušené ovoce... je to na vás
- cukr (množství záleží na sladkosti ostatních ingrediencí)
- skořice

Postup:

1. Do hrnce nalijte vodu, přiveďte k varu.
 2. Přidejte rýži a vařte 10 minut na takovou teplotu, aby rýže mírně probublávala.
 3. Přimíchejte sušené ovoce, ořechy a další suroviny, které jste si vybrali na ochucení. Aby rice cake lépe držel tvar, hodí se přidat lžici marmelády nebo javorového sirupu. Podle potřeby dosladte cukrem a nezapomeňte na špetku soli a skořici. Vařte dalších cca 8 minut.
 4. Během těchto osmi minut je vaším úkolem přivést směs do konzistence řidší než rizoto a přitom hustější než rýžová kaše. Přilijte tedy trochu vody, když je potřeba.
 5. Nakonec do rýže vymačkejte trochu citronové šťávy pro svěžší chuť, popřípadě dochuťte.
 6. Přelijte do pekáče, utvořte asi 4 cm tlustou vrstvu. Nechejte vychladnout a zatuhnout, nejlépe přes noc v lednici.
 7. Další den nakrájejte nožem na kostičky asi 5 x 5 cm nebo podle velikosti kapsy na vašem dresu. Jednotlivé kousky zabalte do pečicího papíru.
- Rice cake uchovávejte v lednici a spotřebujte do 3 dnů. Můžete ho dát do mrazáku, kde vydrží výrazně déle.

Tip: Dávejte pozor, ať rýži nerozvaříte. Udělejte ji tak, aby byla al dente – uvnitř trochu „natvrdlá“, jinak nebude držet tak dobrý tvar.

Jen RYCHLÉ NOHY nestačí

Připravily jsme si pro vás rozhovor s **Jakubem Žákem z 8. B.** Kuba vám představí méně známý, ale zajímavý sport – orientační cyklistiku.

Co je orientační cyklistika?

Je to něco jako orientační běh, ale na kole. Každý jezdec dostane mapu, na které jsou vyznačeny cesty a kontroly, které musí za co nejkratší čas objet.

Co tě k tomuto sportu dovedlo?

Můj táta to dělá už asi patnáct let. Mně se na tom líbilo a líbí, že to není tak populární sport, takže se tu skoro všichni znají. Taký není tak moc soutěživý a nebere se tak smrtelně vážně jako jiné sporty.

Myslíš, že je důležitější vyznat se dobře v mapě, nebo jezdit rychle na kole?

Z vlastní zkušenosti můžu říct, že mapa je důležitější. Třeba pro srovnání, já orientační cyklistiku dělám jen dva roky, takže ty znalosti s mapou ještě moc nemám. Přestože jsem na kole bez mapy mnohem rychlejší než všichni z mé kategorie, jezdím nejlíp top 10.

Dá se orientace na mapě trénovat?

Jde, ale trvá to. Existují na to různá cvičení, třeba mapy, kde jsou vyznačeny pouze cesty.

Stalo se ti někdy, že ses ztratil?

Kolikrát, ale zatím jsem se vždy našel.

Máš rád zeměpis jako předmět?

V porovnání s ostatními předměty mě docela baví. Ale zeměpis a orientáček jsou dvě úplně jiné věci.

Jaký je tvůj největší úspěch?

Nejlepší výsledek je asi 7. místo na mistrovství České republiky.

Není strava jako STRAVA

aneb užitečná **apka pro cyklisty**

Nakonec něco pro nadšence moderních technologií. Chcete mít přehled o svojí aktivitě na kole, případně se svými výkony pochlubit ostatním? Stáhněte si aplikaci „Strava“. A ne, nemá to nic společného s vaším jídelníčkem, aplikace má úplně jiný účel. Slouží ke snímání a mapování vašeho výkonu – měří ujetou vzdálenost, průměrnou rychlost, trasu a převýšení. Na začátku vaší vyjíždky aplikaci jednoduše zapnete a po dojetí sdílíte vaše výsledky, klidně i fotky. Můžete také sledovat výkony vašich spolužáků a kamarádů. Aplikace dbá i na vaše soukromí, takže pokud si nastavíte soukromý účet, uvidí vás jen ti, kterým to povolíte. Nabízí se zde i možnost účastnit se nejrůznějších měsíčních výzev, které jsou skvělou motivací k lepším výkonům, nebo si nastavit vlastní cíle. Mimo cyklistiku si tu můžete zvolit i jiné sporty, jako jsou plavání a běhání.

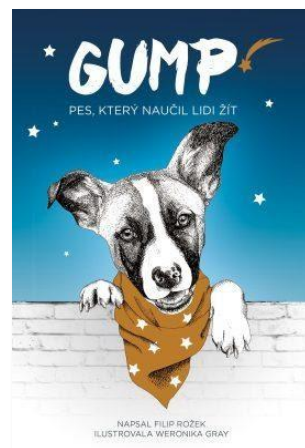
Kudy z NUDY

Gump, pes který naučil lidi žít

Filip Rožek

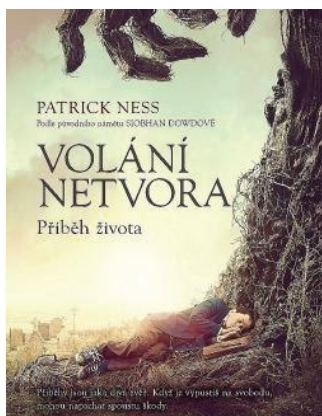
Příběh o cestě, vyprávěný očima toulavého psa Gumpa, je plný překážek a pastí, lásky, neochvějně psí obětavosti a naděje. Kniha přináší příběh bez příkras a hollywoodského zjemňování. Vychází z reálných zkušeností o záchraně týraných psů. Autor představuje příběhy dalších týraných psů, nad kterými někdy rozum zůstává stát. Knihu doplňují ilustrace a fotografie psů, její součástí je také text písničky od Olgy Lounové – *Protože to nevzdám*. Píseň i samotná kniha vznikly pod záštitou organizace *Se psem mě baví svět*. Koupí knihy se stanete součástí tohoto projektu a „autorský honorář“ poputuje na dobročinné účely. Příběh o Gumpovi je příběh k zamyšlení plný smutných myšlenek, ale také naděje a poselství. Tato knížka mi moc „nesedla“, protože nejradši čtu fantasy, a nelíbil se mi styl, jakým byla napsaná. **Knihu bych však doporučila všem, kteří mají rádi psy a vědí, že pes je nejlepší přítel člověka.**

Volání Netvora - Příběh života

Patrick Ness

Pro třináctiletého Conora to není jednoduché, jeho maminka je vážně nemocná, táta žije kdesi za mořem v Americe, babička ho pořád jen peskuje a spolužáci se taky nechovají nejlépe. Když se rozhádal se svou nejlepší kamarádkou, je na to všechno už sám. Tedy, skoro sám. Chvilí po půlnoci ho navštěvuje Netvor – starý obrovský mluvící tis, který roste za jeho domem a vypráví mu příběhy. Netvor ale není strašidlo nebo bubák. Kdo tedy Netvor je a proč vypráví příběhy?

Volání Netvora je příběh, který vypráví o životě a kruté pravdě, kterou si většinou nechceme přiznat. Kniha také obsahuje ilustrace, které tajemně doplňují děj. **Dojemný a smutný příběh k zamyšlení bych doporučila čtenářům z druhého stupně.**

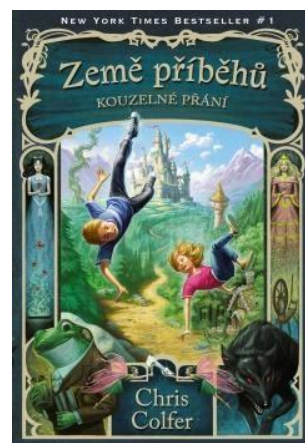
Země příběhů - Kouzelné přání

Chris Colfer

Zazvonil zvonec a pohádky je konec... Ale jak to bylo dál? Sérií Země příběhů vás budou provázet dvojčata Alex a Connor. Když Alex a Connora přenesla kniha do Země příběhů, byli nadšení z toho, že možná potkají své oblíbené pohádkové postavy, ale potom, co zjistili, že se knihou nedostanou domů, začalo jejich dobrodružství v Zemi příběhů. Spolu s dvojčaty prozkoumáte pohádkový svět a zjistíte, jak si žijí princové, princezny, ale taky Zlá královna, která jim cestu domů zrovna neulehčovala. Kniha vám odhalí zákulisí klasických pohádek, které vás vrátí do doby, kdy vám pohádky ještě četli rodiče.

Knihu bych doporučila čtenářům z prvního stupně, ale i těm z druhého. Je pro všechny, kteří mají rádi pohádky. Kniha je dostupná v městské knihovně v dětském oddělení.

Pro KUCHTÍKY

Už jste upekli vše sladké? A chcete změnu a upéct něco slaného? Tak tu pro vás máme super recept na **lahodné rohlíky**, ze kterých si můžete udělat preclíky, tyčinky nebo cokoliv jiného.

Lahodné rohlíky

500 g hladké mouky
2 lžičky cukru
špetka soli

42 g droždí
250 ml mléka

2 lžíce oleje
100 g majonézy

1. Ohřejeme si mléko, aby bylo vlažné. Důležité je, aby nebylo vřelé.
2. Přidáme do mléka 2 lžičky cukru. Chvilu počkáme, aby se rozpustil.
3. Do vlažného mléka rozdrolíme droždí a necháme 15-20 minut kynout.
4. Mezitím, co nám kyne, nachystáme si do mísy zbytek surovin.
5. Jakmile nám pořádně vykynulo droždí, smícháme ho se zbytkem ingrediencí.
6. Těsto necháme cca 30 minut kynout.
7. Zatím si rozejdeme troubu na 180 °C a můžeme si nachystat slaninu, salám, šunku a další dobroty k rohlíku.
8. Jakmile nám těsto vykynulo, vytvoříme preclíky, rohlíky, tyčinky...
9. Dáme do rozejduté trouby na cca 10–15 minut, ale záleží na vaší chuti. Já je vyndávám, jakmile je jejich barva do zlatova.
10. Chvilu počkáme, aby nám vychladly, a můžeme je servírovat rozložené na talíři.

*Pokud ale máte chuť na něco sladkého, je tu naopak super recept na **božské brownies**. Brownies má spoustu druhů, ale tohle je nejlepší ze všech. Každý, kdo ho ochutnal, měl stejný názor. Je zdravé, a dokonce i přirozeně bezlepkové.*

Božské brownies

300 g hořké čokolády na vaření
200 g mandlí

250 g másla
60 g třtinového cukru

5 vajec

1. Mandle si rozmixujeme nebo rozemeleme na jemno a lehce je rozvoníme na pánvi.
2. Při chladnutí mandlí si v hrnci rozpustíme čokoládu s máslem.
3. Mandle s rozpuštěnou čokoládou a máslem smícháme dohromady.
4. Vejce si rozdělíme na žloutky a bílky.
5. Žloutky rozmixujeme s cukrem na hustší pěnu.
6. Vše smícháme dohromady.
7. Nakonec bílky rozšleháme na pěnu a vařečkou je zamícháme do těsta.
8. Těsto nalijeme do menšího plechu a dáme péct 20 minut na 160 °C.
9. Servírujeme vychlazené z lednice.

Chete-li upéct ještě zdravější verzi brownies, doporučuji místo cukru použít med. Máte-li alergii na mléko, tak místo másla použijte kokosový olej. Brownies i tak chutná stále božsky.

Pro SPORTOVCE

Jestliže jste sportovci, začínající sportovci, anebo chcete začít cvičit, máme tu pro vás nějaké tipy na aktivity, které lze dělat ve volném čase. Těm, kdo už pravidelně cvičí, poradíme, jaké virtuální trenéry je dobré sledovat.

Pamela Reif

je německá youtuberka, ale její videa jsou převážně v angličtině. Natáčí „cvičící“ videa jak na celé tělo, tak i na ruce, nohy, břicho a další části těla, ale dokonce i dance cardio. Podle Pamely cvičí poměrně dost lidí a je v tomto směru hodně populární. Do svých videí přidává hudbu, aby vás to více bavilo a motivovalo.

Animal Crossing: Pocket Camp

Máte rádi slavnou hru *The Sims*? Pokud ano, *Animal Crossing: Pocket Camp* je hra pro vás. Tato hra je free to play mobilní verze *Animal Crossing* na Nintendo. *Animal Crossing: Pocket Camp* je roztomilá a uklidňující hra, zkrátka na vás nijak nespěchá.

Jste majitel kempu, na začátku jsou vám nabídnuty čtyři styly a s nimi jeden obyvatel. Po prozkoumání tutoriálu, ve kterém je vše stručně vysvětleno, máte mnoho možností. S každým dalším levelem se vám postupně odemknou noví obyvatelé, které můžete pozvat do svého kempu. Každý z nich má vlastní požadavky na to, aby do vašeho kempu přišel. Kemp si také můžete vylepšovat a kupovat si do něj všelijaký nábytek. Můžete přizpůsobit svou postavku i své obyvatele tím, že je převlečete do jiných šatů. Hru lze hrát i s kamarády a je dostupná na IOS i Android.

Hra sama o sobě je velmi jednoduchá na pochopení a levely se v ní získávají poměrně rychle. Já osobně jsem u ní dokázala sedět hodiny. Nejvíce se mi na ní líbí její vzhled. Hra je neustále aktualizovaná a s každou aktualizací přibývají nové možnosti. Tak na co ještě čekáte? Kemp plný zvířátek se nemůže zrodit bez vás!

Aleš Lamka

je fitness on-line trenér a český youtuber. Natáčí videa o tom, jakým chybám se u cvičení vyhnout, jak si udržet dobrou postavu, ale předvádí i cviky. Na jeho kanálu jsou zajímavá videa přeměn lidí, kteří začali cvičit. Je velmi motivující pozorovat, jak obrovských změn lze dosáhnout. Najdete zde také recepty třeba na fitnessburger, a pokud máte

chuť na burger, ale víte, jak moc je nezdravý, určitě si podle jeho receptu zkuste udělat tuto zdravou verzi.

GAME zóna

Sky: Children of the Light

První, čeho si na *Sky* určitě všimnete, je jednoduchá, zato krásná grafika, ale tato hra dokáže nabídnout mnohem víc. Prozkoumávání světa, pomáhání ztraceným duším, potkávání ostatních hráčů, to vše vám *Sky* poskytne. Hlavním úkolem je posbírat všech sedm spadlých hvězd a navrátit je do souhvězdí.

Po cestě máte možnost prozkoumávat prostředí a pomáhat duším na onen svět. Jste omezeni pouze energií, kterou potřebujete na lítání se svou kápí. Můžete používat různá gesta ke komunikaci s ostatními hráči.

Nečekejte nic jako propracované souboje, lektvary, získávání levelů a podobné věci. I přesto jsem si jako hráčka First-person shooter her *Sky* náramně užila. Hra vás opravdu dokáže zabavit na dlouho. Jediné, co bych jí vytkla, je to, že po 10/15 minutách hraní můžete použít svůj mobil jako topení.

Jak si najít KAMARÁDY

Co je přátelství?

Přátelství je vztah spojující dvě a více osob na základě vzájemných sympatií. Přátelé si rozumí a pomáhají si. Někdy se před přáteli snažíme chovat jinak, než jsme zvyklí - a to je špatně. Bud'te i před nimi takoví, jací jste normálně. Jestli jsou to opravdoví kamarádi, uvidíte, že vás budou mít rádi pořád :) Přátelům se můžete také svěřit a otevřeně jim říct svůj názor a nemusíte se bát, že vás „bodnou“ do zad.

Opakem přátelství je nepřátelství či falešné přátelství. Falešní „kamarádi“ se k vám chovají, jak nejlépe dokážou, ale jakmile je vhodná příležitost, tak vás zradí. Druhého to většinou psychicky zraní.

Naše tipy

První dojem je důležitý. Lidi si podle něj na vás tvoří názor, kterému dlouho věří. Abyste udělali dobrý dojem, měli byste se tvářit přátelsky. Nezapomeňte, že úsměv prolamuje ledy. Někdy vás daná osoba osloví první, protože jí budete připadat sympatičtí.

Asi nejhorší, co můžete udělat, je přijít k někomu a říct: „Ahoj, jsem Aneta Svobodová, budeme kamarádi?“ nebo jen: „Ahoj, jak se máš?“. Vy byste byli určitě také zaskočení, kdyby někdo takhle „tlačil na pilu“.

Nejlepší je, když se s danou osobou seznámíte přirozeně. Můžete ji třeba poprosit o radu: „Prosím, nevíš, kde je učebna výtvarky?“ nebo: „Co jsi říkala, že si máme napsat?“ Poté stačí prohodit pár dalších slov a máte „běžného“ kamaráda, se kterým se pozdravíte o přestávce na chodbě.

Tímto způsobem se snažte seznámit s co nejvíce lidmi. Ty, kteří vám nejsou sympatičtí, samozřejmě oslovovat nemusíte. Avšak nečekejte nikoho ideálního. Nesuďte podle vzhledu. Nejlepší kamarádi bývají ti, do kterých bychom to vůbec neřekli.

Je také dobré si uvědomit, že každý nemá stejné zájmy jako vy. Kdybychom se řídili jen podle našich zájmů, se spoustou lidí bychom se nebavili.

Jak vybudovat hlubší kamarádství?

Jestli chcete mít bližšího kamaráda, musíte si na něj umět najít čas.

Když se s někým seznámíte, je dobré navázat kontakt, zeptat se na telefonní číslo nebo na info na sociální síť. Pak je dobré se domluvit a naplánovat si aktivitu.

Vaše „schůzka“ by měla být přirozená, žádná křeč. Jít prostě na procházku nebo na hřiště do parku. Pak už vše automaticky vyplyne. Nezapomínejte si spolu povídat a hlavně si vzájemně naslouchat.

Milé čtenářky a čtenáři, je mi ctí, že jsem byl osloven, abych přispěl do našeho školního časopisu, který se mi velmi líbí a rád ho čtu. Nabízím sedm nápadů, jak být oblíbený a najít si kamarády. Kdo by se chtěl o kamarádství pobavit víc, budu rád, když se za mnou ve škole zastaví. Přeji nám všem, abychom vždycky měli někoho, s kým můžeme být opravdu sami sebou.

David Vaněk, školní psycholog

SEDM ZPŮSOBŮ, jak si najít opravdového kamaráda

1. Hledej u druhého spíše jeho pozitivní vlastnosti a silné stránky než jeho slabá místa.
2. Buď svůj a měj se rád.
3. Pamatuj, že vlastní jméno je pro druhého nejdůležitější ze všech slov. Proto ho často oslovuj takovou podobou jeho jména, která se mu líbí.
4. Buď pozorným posluchačem. Zajímej se o druhé.
5. Hovoř o tom, co zajímá druhého.
6. Nabídní druhému pomoc, podporu, povzbuzení a soucit.
7. Měj smysl pro humor – uměj si udělat ze sebe legraci, ale nešaškuj.

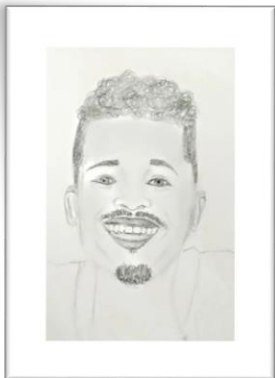

Výběr z červnových výročí

Ben Cristovao

***8. června 1987**

Tento populární zpěvák, textař a kulturista se v naší zemi velice proslavil. Už v roce 2009, kdy probíhalo první kolo nejpopulárnější pěvecké soutěže Superstar, na sebe výrazně upozornil. Ben je také dobrý tanečník, což dává jeho koncertům velké plus.

Vladislav Vančura

***23. června 1891
† 1. června 1942**

Český spisovatel, dramatik a filmový režisér byl původním povoláním lékař. Snad každé malé dítě zná jeho humornou pohádku *Kubula a Kuba Kubikula*. Pro svůj vliv a antifašistickou činnost byl za 2. světové války popraven na Kobylišké střelnici.

Zuzana Čaputová *21. června 1973

Je to slovenská advokátka a především současná prezidentka Slovenské republiky. Své funkce se ujala 15. 6. 2019 v pouhých 45 letech, což mnohým obyvatelům zpočátku připadalo nezvyklé.

Libuše Šafránková *7. června 1953

Je nejznámější šlapanickou rodačkou. Zasloužilo se o to především nádherné filmové zpracování *Babičky* Boženy Němcové v režii dalšího šlapanického občana Antonína Moskalyka. Se svým mužem, hercem Josefem Abrhámem, Šlapanice často navštěvují a udržují zde i dům svých rodičů. Evropského úspěchu dobyla jako Popelka ve filmu režiséra Vorlíčka.

Petr Zeman *15. června 1985

Učitel tělesné výchovy a zeměpisu,
třídní učitel 6. B

Víme, že jste tělocvikář a máte rád hodně sportů, je ale nějaký, který „nemusíte“, protože vám nejde. Samozřejmě nemyslíme, že jste dobrá akvabela, ale třeba se pleteme...

Akvabela jsem samozřejmě příšerná, ale jinak moc neumím bruslit. Hokej sice mám rád, ale moc ho nehraji. Kromě lyží, které si hodně užívám, mě baví spíše letní a míčové sporty.

Jste fanda Marvelu? Soudíme podle vašich oblíbených outfitů. Jojo, trefil jsi to. Mám rád celkově komiksy a Marvel nejvíce.

Vaše nejoblíbenější postava?

Jestli myslíš superhrdiny, tak samozřejmě pan učitel Fruhwirt a Kunovjánek. To jsou ti největší superhrdinové :))) Z těch obyčejných bych vybral Thora a Rocket Raccoona.

Měl jste v plánu stát se tělocvikářem?

Původně ani ne. Až jak jsem byl starší a jezdil na různé tábory jako instruktor a vedoucí, tak jsem si uvědomil, že mě baví práce s mládeží.

Plánujete rodinu a vlastní děti?

Zatím mi stačí dětičky ve škole a na volejbale... tam jich mám milion, ale někdy v budoucnosti se tomu nebráním.

Tajemné PSANÍ

Černá obloha, měsíc zahalen oblaky a kapky ledového deště. Ve vzduchu vůně mokrého dřeva a já uprostřed té krásy. Ve vzduchu je mi krásně. Miluju létání více než cokoli jiného, ale křídla jsou zároveň i mojí největší slabinou.

Teta mě neustále napomíná, ať si dávám pozor. Víím, že má pravdu, ale co by byl život bez rizika. Možná bych se ale přeci jen už mohla vrátit domů. Teta žije v menším domě na kraji města a já to místo od smrti svých rodičů nazývám domovem. Možná jsem ho tak nazývala i dlouhou dobu před tou nehodou.

Dobře, už jsem se zase trochu ztratila v myšlenkách. Rozhodnuto, raději poletím domů. „Ahoj, teto!“ Teta seděla v jídelně u stolu, když jsem přišla. „Teto, je všechno v pořádku?“ Rychle ke mně vzhledla a instinktivně obálky i s papíry, kterých jsem si předtím nevšímala, zakryla paží. „Jistě, zlatíčko, běž se raději umýt,“ řekla s vynuceným úsměvem, který se jí neodrážel v očích.

Šla jsem po schodech nahoru do koupelny a napustila do vany teplou vodu. Opřela jsem se o okraj umyvadla a na chvíli jsem nepřítomně hleděla do

zrcadla na svůj odraz. Bledá pleť a na mikádo ostříhané vlasy, které jsou skoro stejně černé jako moje křídla složená na zádech. Ze zrcadla se na mě dívaly tmavěhnědé oči tolik podobné očím mého otce. Nenávídím je. Stejně jako nenávídím ho.

Už nikdy mi neublíží. Už nikdy nevztáhne ruku na nikoho z mých nejbližších. Máma díky němu trpěla, a přesto ho milovala. Láska je slepá a tak zbytečná. S ní přichází bolest, strach, slzy a pláč. Vztekla jsem uhodila do okraje porcelánového umyvadla a následně toho litovala, když jsem vyjekla bolestí.

Odvrátila jsem se od svého odrazu a usoudila jsem, že černé kruhy pod očima napovídají, že bych měla více spát. Lehla jsem si pomalu do příjemně teplé vody plné pěny vonící po kokoskách. Konečně chvíli v klidu. Teta určitě přede mnou něco skrývá, ale proč mi to nechce říct? Ani mě nenapomenula, že jsem přišla kolem deváté, i když venku prší. Možná dostala další zprávu ohledně té nehody. Ale to je hloupost. Zaprvé, poslední zprávu jsme dostaly před dvěma lety, tedy poslední, o které víím. A za druhé by mi to určitě oznámila.

Po chvíli rozjímání jsem vylezla z vany a šla si lehnout.

Na textech v této rubrice se částečně podílela náhoda. Sedmáci a osmáci totiž dostali za úkol vytvořit příběh, k jehož napsání jim nestačil pouze papír a tužka, ale potřebovali k tomu také kostku. Pět hodů mělo ovlivnit osud příběhu – například to, že vypravěčem bude zvíře nebo robot, že se děj bude odehrávat pod vodou, v nákupním centru nebo ve Šlapanicích, že se v textu objeví želva, panda, krtek či jednorožec, že některá z postav bude rozumět řeči zvířat nebo bude vlastnit bezedný batoh, že někdo řekne slovo bublanina, mrzutost či kimono... Všechny tyto ingredience by ovšem chutnaly nemastně a neslaně, čtenářskou lahůdku z nich udělala teprve fantazie tvůrců. My vám v tomto čísle naservírujeme tři z nich. V příštích číslech se ovšem můžete těšit na další zajímavé menu, protože těch dobrot vzniklo opravdu hodně.

Jak jsme se NAŠLI

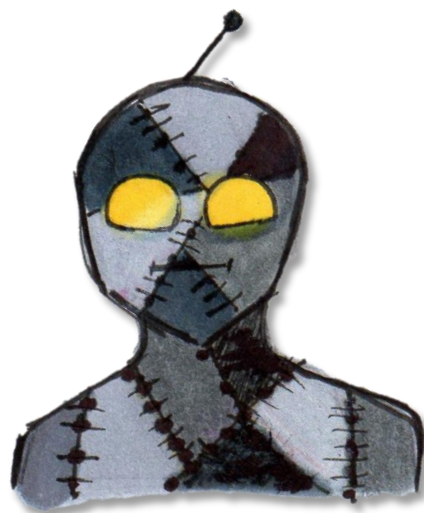
Nevím přesně, kdy začalo toto zvláštní období. Snad při našem druhém stěhování či snad při příchodu poslů? Nebo že bych se vám napřed představil? Ale ne, nejlepší bude začít úplně od začátku.

Nejdříve je nutno říci, že jsme Ydunuové. Lidé nám říkali mimozemšťané nebo roboti.

Ale vraťme se k příběhu. Mé jméno je Patrik AM 111 a svou podobu vám popsat nemohu, protože je to zakázané. Jenže kdybychom zůstali jen u mé historie, nedostali bychom se k počátku příběhu. Proto bych rád uvedl do vyprávění moji Eugiku. V pozemštině byste to řekli jako matka. Rozdíl mezi Eugikou a vaší matkou je značně velký. Matka se o vás starala celý život, ale Eugika a vůbec všichni Ydunuové žádné city neznají. Neví, co je to starost, láska, soucit, lítost, laskavost, neznají smích ani pláč. Myslíme si, že je to zbytečné.

Tak tedy moje Eugika byla stvořena na planetě Udaktus někdy kolem roku 6255, to je ve vašem pozemském letopočtu asi 50 000 let před Kristem. V té době bylo Ydunuů poměrně málo. Jenže během následujících tisíců let jich začalo přibývat a malá planetka Udaktus jim přestávala stačit. Proto se rozhodli vyhledat planetu větší. Nemuseli hledat dlouho. Hned o několik Krastinů (v pozemštině vesmírů) dále se nacházela mnohem větší planeta Sarbi. Tam jsem byl stvořen a tam jsme také donedávna žili. Ale zase ten samý problém. Začalo nás být i na jednu z největších planet moc. Podařilo se nám osídlit i všechny vedlejší planety.

Bohužel to stále nestačilo. Vyslali jsme mezi galaktické rychloposly, aby našli planetu, na

kteřou bychom se vešli. Po jejich návratu jsme shledali, že větší planeta již není. Našli však dvě, které by velikostí vystačily na hodně dlouho. Jedna se jmenovala Andej a druhá Země.

K odchodu jsme byli připraveni téměř okamžitě. Planeta Andej nebyla tak vzdálená jako Země. Proto jsme předpokládali, že druhá polovina dorazí mnohem dříve než my.

Byl tu však problém. Země byla jediná planeta, se kterou jsme se doposud setkali, na které byl život. Bylo jasné, že se lidí musíme zbavit!

Naši specialisté začali vyvíjet nový typ viru, který měl lidi vyhladit. Hotov byl roku 12 657 (na Zemi to byl rok 2019).

Naši nejlepší špióni dopravili v noci do Wu-chanu v Číně injekci. Jediní živočichové, které v noci našli, byli netopýři. Vpíchl jim injekce a všichni jsme doufali, že vir rozšíří po celé planetě. Planeta Země byla příliš úžasná, než aby na ní mohly žít tak nedokonalé bytosti, jako jsou lidé. Nový vir jsme nazvali COVID-19. Lidé mu začali říkat koronavirus.

Naše očekávání se vyplnilo na začátku roku 12 666, kdy zemřel poslední živý tvor na Zemi. Podle lidského kalendáře se začal psát rok 2021.

Tato nová planeta byla lepší, než jsme si dokázali představit. Byla členitá, byla na ní láva i voda, teplo i mráz a skutečně byla tak velká, jak poslové tvrdili. Hned po příjezdu jsme si začali hledat nová obydlí. Jedni obsadili pevninu a druzí (mezi nimiž jsem byl i já) vody. Zřídili jsme rozsáhlou podvodní říši, kterou jsme pojmenovali Paninalsa.

Já jsem se usadil až na kraji Paninalsy. Chtěl jsem být sám. Svůj nový domov jsem si zřídil u obrovské skály. Ta svítivá hvězda, která byla v této soustavě jediná a kterou jsme pojmenovali Cheena, sem svítila téměř celý den. Byla tu ale ještě jedna věc, se kterou jsme se dosud nesetkali. TMA. Stejnou dobu je zde světlo i tma. Snad je to tím, že je tu jen jedna hvězda. Když jsme žili na Sarbi, hvězd tam bylo plno. Něco kolem šedesáti nebo i víc. Z pozůstatků, co jsme našli po lidech, jsme zjistili, že v této době spali. To my nepotřebujeme. Ale stejně je to příjemná změna oproti nikdy nekončícímu světlu.

Jednou, když jsem se procházel okolo své skály, uviděl jsem drobný výstupek. Vylezl jsem na něj a spatřil něco podivného. Na zemi na hromádce chaluž ležel poměrně malý tvoreček, celý zelený se čtyřma nohama a na zádech měl krunýř. Pozoroval mě evidentně vystrašený. Pochopil jsem, že je to pozůstatek toho, co tu bylo před námi.

Instrukce byly jasné. Pokud najdeme něco po lidech či zvířatech, musí to být bez milosti zničeno. Už jsem to chtěl přimáčkнуть k těm chalužám, ale najednou se ve mně cosi vzepřelo. Co to bylo, jsem nevěděl. Snad něco jako soucit nebo lítost. Nechápal jsem to. Je přece zakázáno něco takového pociťovat. Ale ať už to byla lítost, soucit či něco úplně jiného, zapříčinilo to, že jsem ho nezabil. Ba naopak. Vzal jsem ho k sobě a byl jsem rozhodnut ho chránit před vším, co by mu mohlo ublížit. Tedy i před všemi Ydunui.

A jaké bylo teprve moje překvapení, když na mě promluvil. Velice mi děkoval za záchranu a prozradil mi, že jeho druh se jmenuje želva a ona že se jmenuje Maxmiliána. Ale zároveň měla oba-

vu, aby ji Ydunuové nenašli a nepotrestali mě, za to, že jsem ji chtěl chránit.

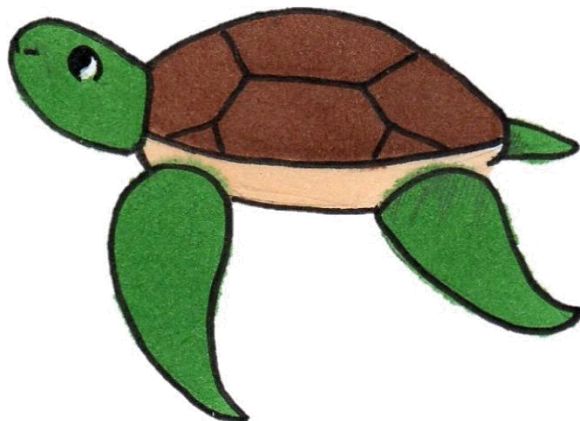
V tom měla bohužel naprostou pravdu. Kdokoliv mohl nečekaně přijít a najít ji zde. Rozhodl jsem se rychle. Musíme pryč! Sbalil jsem Maxince (tak jsem jí začal říkat) jídlo a vodu na cestu. Já nepotřebuji kromě Maxinky nic. Od té doby, co jsem ji potkal, bez ní nemůžu žít.

Proplížil jsem se do hlavního skladiště graděbů (to jsou taková vozítka, kterými cestujeme) a jedno si zabavil. Ještě téhož dne jsem naložil Maxinku i se zásobami a odstartoval.

Putovali jsme dlouho galaxijními prázdnotami, až jsme našli úplně malou planetku, která odpovídala Maxinčiným životním potřebám. Pojmenoval jsem ji 12 666 na památku roku, kdy jsem potkal tu, která pro mě tolik znamená.

No a teď, teď, když píšu tenhle příběh, si myslím, že jsem šťastný. Alespoň Maxinka tvrdí, že se tomu říká štěstí. Začal jsem se učit prožívat pocity. Příliš mi to nejde, ale snažím se a podle Maxinky se zlepšuji. Ale počkat, Maxinka mě volá. Budu muset jít. Jen bych vám chtěl ještě říct, že je mi moc líto ostatních Ydunuů. Oni zatím neznají to, co my jsme s Maxinkou našli. Lidé tomu říkali láska. A opravdu moc bych jim přál, aby tento úžasný pocit taky zažili.

Pavλίna Chalupová, 7. A

Ticho a KLID

Sluneční paprsky pomalu probouzely každého, kdo ještě spal. Ptáčci už zpívali a kdosi sekal trávu. Pro někoho by to bylo dokonalé ráno, ale pro Franka ne. Už od dětství trpí - neví, co je ticho ani klid. Není žádné místo, kde by si mohl odpočinout. V klidu a tichu. Jeho smysly jsou vždy ve střehu. I ve spánku. Bože, co by dal za hluboký spánek...

Možná byste to nazvali darem, ale je to prokletí. Zatracená schopnost, kterou by určitě hodně lidí ocenilo, ho trápí každou vteřinou. Nekonečný hluk, který ho všude pronásleduje. Možnost rozumět zvířatům a mluvit s nimi. Se všemi. Vždy.

Frank slyší každou mouchu, která mu vletí do bytu. Každého ptáka na obloze a rybu ve vodě. I toho nejmenšího brouka nebo pavouka, který se mu schovává za postelí. Když jako malý zjistil, co má za schopnost, ihned si ji oblíbil. Později se stala jeho největším tajemstvím. Kvůli tomuto daru ho ostatní měli za blázna, a tak se pomalu uzavíral do sebe. Držel se dál nejen od lidí, ale i od živočichů. Pomalu ho to ničilo. Kvůli zvířatům byl takový, jaký byl.

O pár let později si uvědomil, co ke zvířatům cítí. Byla to nenávisť. Jednou se s tím vším svěřil nejlepšímu, vlastně jedinému příteli. Ten ho ale hned odsoudil: „Proč tuhle schopnost nevyužíváš k dobru? Mohl bys pomáhat zraněným zvířatům a objevovat nové druhy. Kolik bychom se toho dozvěděli! Ty si ale pořád jenom stěžuješ. Jsi jediný na světě s tímto darem a ty jím takhle plýtváš. Tolik bys toho mohl dokázat. Ale ne. Frank Collins nedokáže udělat ani jedno správné rozhodnutí.“ Od té chvíle už neměl nejlepšího přítele. Každý od něj pořád něco očekával, ale on chtěl jen klid. Jako puberták toho totiž moc neuděláte, abyste zachraňovali zvířata z jiného kontinentu, která jsou lovená kvůli kůži, nebo čistili oceány na záchranu mořských živočichů. Možná proto ho zvířata nenáviděla. Frank dodnes neví, jestli to tak opravdu bylo, ani neví, jestli živočichové nenávidí celou lidskou rasu. Vždy se je snažil neposlouchat a vymazat ze svého bídneho života. Nakonec se rozhodl dát jim důvod k nenávisti.

Každý se na něj díval přes prsty, dokonce si na něj i ukazovali. Od té doby se stranil nejen zvířat, ale i lidí. Celý život byl sám. Od všech těch hlasů mu pomáhala jen hudba. Vždy si dal sluchátka a poslouchal písně tak nahlas, že někdy alespoň na chvíli přehlušily hlasy tvorů. Pokud si myslíte, že to bylo vše, co Frank Collins dělal ve svých dlouhých dnech, tak se mýlíte. Frank

byl chytrý, velmi chytrý. Jeho největším koníčkem byly jedy. A nenáviděl zvířata. Asi si to dokážete spojit.

Frank konečně vstal z postele a vyndal si špunty z uší. „Dobré ráno, dobré ráno. To je krásný den. Paní sousedko, v noci mi ten vítr poničil hnízdo, musím ho dnes opravit, nepomůžete mi?“ křičeli ptáci na větvi. Přešel k oknu a chvíli civěl na vzdálené město a na rušnou dálnici. V odrazu okna zahlédl svůj obličej, unavený a vráscitý. Nasadil si brýle, vzal si knihu ze zaprášené police a něco si četl, znělo to spíš jako mumlání a bručení. „Jdeme zachránit svět,“ řekl hrdinsky a pokračoval, „jednou provždy. Já budu hrdina a všichni mi budou děkovat. Konečně pochopí, na čem pracuji. Konečně se mi odvděčí za to, co pro ně dělám.“ Každý den si tak připomínal své poslání - svůj jediný úkol, pro který žije.

Jakmile se oblékl, nasídal a vyčistil si zuby, vyrazil do své nejoblíbenější místnosti – místnosti plné jedů. Od sprejů na komáry až po sypký jed na krysy a myši. „Tak co tu dneska máme,“ řekl si Frank, ušklíbl se a začal si prozpěvovat: „Potkan, krysa nebo myš, za svůj život zaplatíš, brouci, mouchy, všechen hmyz, zmiz, potvoro, zmiz, zmiz, zmiz!“ Pak si vzal do košíku jedy a vydal se na svou cestu po bytě. Trvalo mu skoro půl hodiny, než doplnil jedy a pasti na zvířata, která by se dovnitř náhodou zatoulala. V pracovní se vzal složku plnou papírů, oblékl si bundu a vyrazil.

Jako každý jiný den si to namířil do nákupního centra, kde měl svou tajnou laboratoř. Ano, Frank měl laboratoř v nákupním centru. Vytváří tam jedy, které potom prodává, Frank totiž nechodí do práce. Jestli si myslíte, že je to zvláštní, máte pravdu. Je ale na Frankovi vůbec něco normálního? Pravděpodobně ne.

Frank žije v paneláku poblíž nákupního centra. Když se dozvěděl, že tam má být zverimex, rozhodl se ten prostor koupit. Z toho místa si udělal svou menší tajnou laboratoř. Míchá a vytváří tam jedy, které potom prodává. Ale poslední roky má jiný cíl - chce namíchat jedovatý plyn, smrtící jen pro živočichy, lidem neublíží. Roky úsilí se vyplatily, protože Frank se blíží ke svému cíli.

Šel po vydlážděné cestě s kabátem přes sebe a něco si mumlal při čtení složky o jedovatém plynu. Každý den jako přes kopírák – jít městem, ignorovat pohledy ostatních, přemýšlet nad jedem, být do večera v laboratoři a jít domů. Frankovy myšlenky náhle směřovaly k psovi, vedle kterého za chvíli projde. Přestože byl ještě několik metrů daleko, slyšel, co pes říká: „Proč musím být na tom otravném provazu, já bych přece neutekl!“ Zrychlil krok, až skoro utíkal, a mířil do obchodu. Všiml si malé holčičky, která ho pozdravila: „Dobrý den pane, máte pěkný kabát.“ Ale Frank se na ni jen zamračil a spěchal dál.

Jeho pozornost upoutal velký billboard, který tam ještě nebyl. „Bude to reklama na auta, šperky, anebo...“ zamyslel se, „nebo na jídlo.“ Potom se na billboard podíval a zjistil, že se mýlil – byla to reklama s nějakým zvířetem. Odfrkl si a posunul si brýle na nos a pak si přečetl, že to byla reklama na dětský film Kung Fu Panda. Objevil se před obchodním centrem a zadním vchodem vyrazil do laboratoře.

Z kapsy si vytáhl klíč a otevřel jím dveře. Ihned ucítil chemikálie a jedy. Stůl, police, dokonce i podlaha byly zaplněny baňkami, nálevkami a laboratorním sklem. Některé nádoby byly naplněny barevnými tekutinami a prášky. Bylo tam pár misek, ve kterých se něco hýbalo, asi to byli pokusní tvorové. Nebudu vám to všechno jmenovat správnými názvy, stejně byste tomu nerozuměli. Nicméně to byla místnost plná látek a jedů, plná složek a papírů, kde byly všechny experimenty řádně popsány. Celé dny trávil v této místnosti. Dělal všechno proto, aby mohl mít od těch hlasů klid. „Moje poslání,“ říkal si vždy pro sebe Frank. Stejný příběh se odehrává v laboratoři už několik let, každý den to samé, ale dnešek je pro Franka jiný – bude to den, kdy se vše změní.

Odbila třetí hodina a Frank se rozhodl jít pro oběd do restaurace v nákupním centru. Zamkl místnost, prošel temnou chodbou a objevil se před restaurací.

Ucítil vůni jídla a vnímal řeč zvířat mnohem víc než v laboratoři. Pavouk, který byl zavěšený na své pavučině v rohu místnosti, zaklel: „Ty hloupý muchy za mnou snad nikdy nepřiletí. Musíme si udělat pavučinu někde jinde. Pojď, přesunem síť k nějakému stánku s jídlem. Slyšíš mě? Haló!“ Frank vstoupil dovnitř a zaznamenal puštěnou televizi, kterou se rozhodl sledovat, zatímco čekal v řadě u pultu. „Jaká je tedy vaše odpověď?“ pronesl moderátor. Muž středního věku odpověděl: „Cé, největší jezero Evropy je ve Finsku.“ Moderátor se na něj zadíval a řekl: „A to je špatně. Správná odpověď je A, Ladožské jezero se nachází v Rusku. To je mrzutost, ale dnes odcházíte s nulou.“ Mezitím na něj přišla řada, objednal si box sushi. Paní mu box podala, Frank zaplatil a šel zpátky do laboratoře.

Uběhlo několik hodin, venku už byla tma, když dosáhl svého životního cíle. „To nemůže být pravda. Konečně. Konečně. Konečně,“ skoro šeptal. Ozvala se rána, jako by něco spadlo, ale Frank jí nevěnoval pozornost, byl až moc zaujatý jedem. Rozhodl se ho hned vyzkoušet, a tak přešel k polici a vytáhl brouka, položil ho na stůl a vypustil trošku jedovatého plynu. Ozval se výbuch.

Frank ucítil ostrý zápach chemikálií. Pomalu otevřel oči a hlava mu tepala ostrou bolestí. Měl zvláštní pocit, jako by bylo něco špatně. Jakmile si uvědomil, co se stalo, rychle vstal a nasadil si brýle s prasklým sklíčkem. „To se nemělo stát, to se nemělo stát!“ zamumlal, když kulhal ke stolu, aby se podíval na mrtvého brouka. Naklonil se nad stůl – brouk byl živý a zdravý. Ten zvláštní pocit, ten zvláštní pocit. To nebyl pocit. To bylo jen ticho. Ticho, které nikdy nezažil. Brouk žil a Frank ho neslyšel. Jed sice nezafungoval, ale konečně neslyší hlasy. Frankovi se zatočila hlava. Přešel k počítači, něco rychle naťukal a spustil nějaké video. Byla to ta píseň, která ho vždy uklidnila a přehlušila konverzace tvorů. Toužil slyšet, jak zní ta klidná melodie. Zadíval se na polici knih a zamyslel se. Pak si uvědomil, že zvuk videa nejede. „Proč ten starý krám zase blbne?“ zaklel a překulhal raději k rádiu. Zapnul ho, ale žádná hudba z něj nevycházela. Frank začal mít strach, a tak vytáhl klíče z kapsy a hodil je na zem. Žádná rána. Začal rychle dýchat a jeho tep se zvýšil. Přiběhl ke knihám a všechny je shodil z police. Ticho. Vzal si skleněnou baňku a roztříštil ji o stůl. Ticho. Vzal si další. Ticho. A pak pokračoval. Pořád to klidné ticho.

Ticho a klid, to si vždycky Frank přál, nebo ne?

Adéla Šamšulová, 8. B

ZÁCHRANA korálového útesu

Zrovna jsem se chystal si vyplout na moji obvyklou půlnoční procházku za svitu luny, když jsem to uviděl. Lidé. To není nikdy dobré znamení pro klauny očkaté, jako jsme my. Tito lidé sem chodí a ničí nám naše korálové útesy. Prý proto, aby z našich korálů, z našeho domova, vyráběli šperky a jiné, pro ně „nezbytné“ věci.

Když vidíme lidi, pro jistotu se klidíme z cesty, protože nás vždycky odhání, abychom jim neprekáželi. Proto jsem radši zavolal i teď: „Rychle všichni ven! Zase jsou tu lidé!“ V tu chvíli jsem uslyšel vylekané hlasy a za pár vteřin už byli skoro všichni venku ze svých domečků v korálových útesech.

„Pojďte všichni za mnou!“ zvolal jsem hrdinským tónem. S mými dvěma nejlepšími kamarády Leou a Alexem jsme vedli celou vesnici do úkrytu, do kterého se před lidmi schováváme pokaždé. Když jsem se ohlédl, viděl jsem, jak za námi běží celé rodiny. Jak malé rybky pláčou a jak ta nejmenší naříkala: „Mami, kde mám jednorozce?“ „Teď není na plyšáky čas, drahoušku, až ti zlí lidé odejdou, hned můžeme jít za jednorozcem,“ odpověděla klidným tónem maminka.

Lidé byli pryč asi za půl hodiny, zato několika rybkám chyběl domov. Jak můžou být takoví, říkal jsem si. Jak by bylo jim, kdyby někdo ničil jejich domovy. Bohužel rybky, kterým domov chyběl, se musely ubytovat buďto u příbuzných, nebo v hotelech.

„Myslím, že bychom s tím měli něco dělat,“ ozval se najednou Alex. „Naprosto souhlasím,“ dodal jsem našťvaně. „Musíme něco vymyslet,“ přidala se Lea. A tak jsme nespali několik

nocí a přemýšleli, jak na to. Hledali jsme plán na záchranu vesnice. Dlouho nás nic nenapadlo - dokud jednoho dne nevplula Lea tiše do místnosti. „A proč je prostě nevystrašíme? Když se budou bát, už sem nepřijdou. Všichni se můžeme nějak přestrojit a nabarvit se bílou a černou barvou. Můžeme upravit i korály, aby si lidé mysleli, že v nich straší,“ vysvětlila svůj plán a natěšeně se usmála. „To je moc dobrý nápad,“ souhlasil s ní Alex. Řekneme to ostatním, určitě budou souhlasit!

Všichni samozřejmě souhlasili, takže hned příští den se šlo na věc. Nabarvili jsme se černě a bíle a oblékli se do chaluh. Poté jsme se pustili do úprav korálů. Ty jsme natřeli také na černo a na bílo.

„Připravte se, už jdou!“ zvolal Alex, který hlídkoval na kraji útesu. Schovali jsme se na svá místa, chvíli čekali, a pak to začalo. Lidé vypadali zmateně a trochu vyděšeně. Přesto šli útesy prozkoumat blíž. A pak na ně našťvaně vyplavala celá naše vesnice a mstila se jim za zničení našich domovů, za ztrátu přátel, příbuzných a rodin. Vráželi jsme jim do obličeje, vráželi jsme do jejich neoprenů a dýchacích přístrojů. Lidé se oháněli a plavali pryč. „Sem už nikdy nejdu!“ křičel někdo z nich. Tentokrát jsme vyhnali my je, ne oni nás. „Ztratili jsme kvůli vám dost, už se sem nikdy nevracejte!“ křičeli klauni jeden přes druhého. A lidé byli pryč. Všichni začali jásat a byli šťastní. Od toho dne se lidé ke korálovým útesům nikdy nevrátili a my jsme ve své vesnici žili šťastně až do smrti.

Markéta Kondlerová, 7. A

Kolik řečí ZNÁŠ...

- 1. Naše evropské putování začneme u sousedů v Německu. Víš, které slovo převzala němčina z češtiny?**
 - a) das Mottorka - motorka
 - b) akkurat - akorát
 - c) der Powidl – povidla
- 2. Přesouváme se dál na severozápad, do Nizozemí. Co v jejich jazyce znamená výraz „tulp“?**
 - a) tulipán
 - b) hlupáček/t'ulpas
 - c) větrný mlýn
- 3. Pojd'me se teď vrátit zpět na jih, navštívíme Francii. Všichni asi známe Louvre. Napadlo tě ale někdy, co samotné slovo „louvre“ ve francouzštině znamená?**
 - a) křeslo
 - b) žaluzie
 - c) trůn
- 4. Navštívme také líbeznou slovinskou krajinu. Zdejší jazyk je nám blízký. Schválně odhalíš označení fotbalu a házené.**
 - a) kopatka/hazatka
 - b) nogomet/rokomet
 - c) fočus/hendzuš
- 5. Co takhle vzít to oklikou k nám. Šalina je slovo z hantecu a netřeba ho představovat. Ovšem víš, z jakého cizojazyčného sousloví vzniklo?**
 - a) z německého *elektrische Linie*
 - b) z japonského *šatuki linaki*
 - c) z polského *szlak ludowy*
- 6. Nesmíme zapomenout na vtipnou řeč našich severních susedů - polštinu. Víte, jak Poláci řeknou blecha?**
 - a) blokha
 - b) gangster kozzulowy
 - c) pchła

Vyhodnocení

- 1 – 2 body:** Máš co dohánět! Ale nezoufej, určitě budeš mít ještě spoustu příležitostí k objevování krás našeho kontinentu.
- 3 – 4 body:** To vypadá dobře. Zdá se, že jsi v jazycích docela zběhlý/á.
- 5 – 6 bodů:** Gratulujeme! Buď máš velmi dobrý cit pro cizí jazyky, nebo umíš výborně tipovat.

Správné odpovědi: 1c, 2a, 3b, 4b, 5a, 6b